

РЕШЕНИЕ

№ 207

гр. София, 10.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 19.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7853** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Д. Д. Х., роден на 07. 10. 1960 г., гражданин на СР В., със съдебен адрес – П., [улица], ет. 3 чрез адв. В. К., срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 265 / 30. 04. 2019 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, за връщане до страната на произход.

В жалбата се излагат съображения, че оспорения административен акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон, и съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не била отчетена връзката му с България. Твърди, че в родината си няма близки или имущество, както и че в България е вече 32 години. Сочи, че са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и че не е отчетен принципа за съразмерност, тъй като живее на съпругески начала с българска гражданка. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед.

В откритото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък.

Ответникът - началник отдел „Миграция“ - СДВР, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Д. Д. Х., роден на 07. 10. 1960 г., гражданин на СР В., е влязъл в Република България на 20. 11. 1987 г., видно от представената справка от ответника (стр. 42) във връзка с дадените указания от страна на съда. Видно от тази справка, първата молба за пребиваване в Република България е подадена на 13. 12. 1995 г. в ОД на МВР К., по която му е предоставен статут на постоянно пребиваващ чужденец. Впоследствие пребиваването му е продължавано многократно от ОД на МВР К., СДВР и ОД на МВР В., като последния му разрешен срок е бил до 15. 10. 2002 г.

След тази дата чужденеца подава няколко молби за предоставяне на статут по реда на ЗУБ, но всичките са отхвърлени, като последното решение на ДАБ е от 25. 01. 2019 г., с което не се допуска до разглеждане последваща молба за закрила.

С докладна записка рег. № УРИ 5392р-262 / 30. 04. 2019 г. до началника на отдел „Миграция“ – СДВР, е предложено налагане на ПАМ – връщане в страната на произход спрямо Д. Д. Х., тъй като има влезли в сила решения за отказан статут на бежанец.

Със Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 265 / 30. 04. 2019 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, по отношение на Д. Д. Х. е наложена ПАМ - връщане до страната на произход, на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. Заповедта е връчена на 16. 06. 2019 г.

С жалба вх. № 20463 / 02. 07. 2019 г. по описа на АССГ, изпратена по пощата на 25. 06. 2019 г., видно от клеймото на пощенския плик (стр. 24), е оспорена горепосочената заповед по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган – началник отдел „Миграция“ - СДВР, видно от представената (стр. 22) заповед № 513з-9426 / 06. 12. 2018 г. на директора на СДВР, с която упълномощава началник отдел „Миграция“ да налага ПАМ по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ, съобразно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

Въпреки това, оспорената заповед следва да бъде отменена поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, която правна норма е посочена, като основание за издаване на оспорената заповед, връщане се налага, когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище или по отношение на когото производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение, освен ако прекратяването е постановено спрямо чужденец, за когото има решение за обратно приемане в Република България и производството не е било възобновявано.

Видно от законовата норма, са налице няколко хипотези – 1. влязло в сила решение за отказ; 2. прекратяване или отнемане на международна закрила и 3. производството по ЗУБ е прекратено.

В конкретния случай административния орган не е посочил конкретно коя от трите хипотези е налице, като липсват всякакви мотиви в тази насока.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

Цитирано е единствено решение на ДАБ за отказ за предоставяне на международна закрила от 15. 04. 2010 г., което е потвърдено със съдебно решение от 01. 06. 2010 г.

По делото от страна на жалбоподателя е представено (стр. 11) Решение № 1763 / 14. 04. 2011 по адм. д. № 8571 / 2010 г. по описа на АССГ (влязло в сила, видно от отбелязването върху него), с което е отменена заповед на директора на Дирекция „Миграция“, с която на жалбоподателя са наложени ПАМ- принудително отвеждане и забрана за влизане в страната. Видно от мотивите на това решение (стр. 2 от същото) административния орган отново се позовал, че след изтичане на разрешението му срок, като кандидат за бежанец, считано от 01. 09. 2010 г. В. Д. Х., пребивава незаконно в България.

В случая, след като в представената от ответника справка се твърди, че има множество приключили производства по реда на ЗУБ, по отношение на жалбоподателя, следваше същите да се посочат и органа да се позове на тях в мотивите за издаване на акта, а не да се цитира производство, което вече е обсъждано при отмяна на предходна ПАМ спрямо Д. Х..

В същото време, посоченото в заповедта Решение № 8 от 25. 01. 2019 г. (изискано по делото – стр. 38), е такова с което не се допуска последваща молба за закрила, но не отговаря на формалните изисквания по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, тъй като същото е само за допустимост, но не представлява: решение за отказ; 2. прекратяване или отнемане на международна закрила или 3. производството по ЗУБ е прекратено, които са съвсем различни производства по ЗУБ от това за предварително разглеждане на молбата за закрила.

Следва също така да се отбележи, че административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 26, ал. 1 от АПК, да уведоми жалбоподателя за започване на административното производство по налагане на принудителната административна мярка, с оглед на което същият не е имал възможност да направи възражения, както и да посочи доказателства във връзка с наличието на основанията, посочени в заповедта.

На следващо място е налице и нарушение на чл.44, ал. 2 от ЗЧРБ, като няма никакви изложени доводи в акта в тази насока. При налагане на процесната принудителна административна мярка е следвало да бъдат отчетени продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

В хода на административното производство са представени редица доказателства за съществени и специфични обстоятелства, свързани с личното положение на чужденеца, които не са взети предвид при издаването на оспорената заповед. Относно

предпоставките по чл. 44 от ал.2 от ЗЧРБ, съдът отчита, че жалбоподателят пребивава повече от 32 години Република България и са налице семейни, културни и социални връзки на лицето, които обаче не са съобразени при издаване на оспорената заповед.

По делото е разпитана като свидетел българската гражданка Е. Б. Н., която заявява, че макар да няма граждански брак с жалбоподателя живеят съвместно повече от 20 години. Съобразно показанията на свидетелката, жалбоподателят е постоянно в България от 1987 г., говори български език и не се е връщал в родината си, тъй като няма живи роднини или някакво имущество там, като е загубил всяка връзка със страната си на произход.

Видно, че свидетелката е представила декларация, че ще осигурява издръжка на жалбоподателя, като освен това е представен договор за наем и медицинска застраховка. Видно е също така, че на декларирания адрес е извършена проверка от служители на Миграция, които са установили, че жалбоподателят действително живее на този адрес и то съвместно със свидетелката.

Видно също така от представената справка от ответника, че на 27. 05. 2019 г. жалбоподателят е подал заявление за постоянно пребиваване в България на основание чл. 25, ал. 1, т. 12 от ЗЧРБ, но до настоящия момент няма произнасяне.

В случая е безспорно че по отношение на жалбоподателя е налице трайно установена връзка с България, като дори същия се опитва да узакони престоя си в България но повече от 7 месеца няма отговор от страна на компетентния административен орган.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице противоречие с материалноправни разпоредби и нарушение материалноправни разпоредби - отменителни основание по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

При този изход на спора, ще следва ответника на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на жалбоподателя сторените разноси, каквото искане е своевременно направено. Видно от представения списък на разноските се претендират такива в размер на 860 лв., от които 10 лв. държавна такса и 850 лв. заплатено в брой адвокатско възнаграждение, съобразно приложения договор за правна защита и съдействие. От страна на процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно. Видно е, че делото не се отличава с някаква правна или фактическа сложност, като са проведени само две съдебни заседания и второто такова е поради уважени доказателствени искания именно на жалбоподателя, за разпит на свидетел. В случая следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Д. Х., роден на 07. 10. 1960 г., гражданин на СР В., Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 265 / 30. 04. 2019 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – С., [улица], да заплати на Д. Д. Х., роден на 07. 10. 1960 г., гражданин на СР В., направените по делото разноси в размер на 510 (петстотин и десет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: